

Tikkakatastrofi

Oliko Daniel kyllin rohkea kertoakseen totuuden?

Kimberly Oldroyd
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Daniel nosti kannen ukin vanhasta lelulaatikosta ja kurkisti sinne. Hänen serkkunsa kerääntyivät katsomaan. He leikkivät mielellään yhdessä ukin luona!

Laatikossa oli paljon vanhoja leluja, joilla Danielin äiti ja täti olivat leikkineet lapsena.

”Mitä nuo ovat?” Danielin serkku Noah osoitti kuutta kiiltävää, vanhanaikaista nurmikkotikkaa. Niissä oli terävä pää ja värillinen sulka – toiset punaisia ja toiset keltaisia.

Daniel otti yhden niistä käteensä. ”Äiti on kertonut minulle näistä”, hän sanoi. ”Ulkona nurmikolle pannaan rengas. Sitten näitä heitetään vuorotellen ilmaan ja yritetään saada ne osumaan renkaan sisään.”

”Kivaa!” Noah sanoi. Hän juoksi jo pihalle laittamaan peliä käyntiin.

Pian Daniel ja hänen serkkunsa heittivät teräskärkisiä nurmikkotikkoja ilmaan ympäri ukin pihaa. Daniel piti siitä, kun nuolet iskeytyivät lujaa maahan ja juutuivat nurmikkoon.

”Pystyn varmasti heittämään omani korkeammalle kuin sinä”, Danielin serkku Lily sanoi.

Serkukset nauroivat ja heittivät tikkoja yhä korkeammalle.

Sitten Daniel sai ajatuksen. ”Olen varma, että pystyn heittämään omani pihaanajotien poikki ja renkaaseen!” hän sanoi. Hän juoksi pihaanajotien toiselle puolelle ja heitti tikkan lujaa.

Tikka lensi korkealle ilmaan, mutta se ei pudonnutkaan nurmikolle. Sen sijaan se putosi Robilyn-tädin upouuden auton päälle niin että kuului kova *KOLAHDUS*.

”Voi ei!” Noah huusi.

Daniel nouti tikkan. Kohdassa, johon tikka oli osunut, oli valtava lommo.

Serkukset katsoivat peloissaan toisiaan. Sitten, sanomatta mitään, he jättivät tikat nurmikolle ja juoksivat sisään.

Myöhemmin samana iltapäivänä kaikki menivät autoilleen lähteäkseen kotiin. Danielin täti huomasi lommon autossaan. ”Mitä on tapahtunut?” hän kysyi.

Danielin vatsaa väänäsi. Hän ei kuitenkaan sanonut mitään. Hän vain kiipesi autoon ja vilkutti hyvästiksi serkuilleen.

Kotimatalla Daniel istui hiljaa takapenkillä. Hän yritti lukea kirjaansa. Mutta hän ei pystynyt keskittymään siihen. Hän tunsi itsensä sairaaksi sen vuoksi, mitä oli tapahtunut. Hän tiesi, että pitää olla rehellinen. Mutta totuuden kertominen olisi kauheaa! Hänen vanhempansa olisivat hänelle hyvin vihaisia. Niin olisi hänen tätinsäkin.

Sitten Daniel ajatteli lempisankariaan pyhissä kirjoituksissa. Vanhan testamentin Daniel heitettiin leijonien luolaan, koska hän valitsi oikein. Daniel oli rohkea. Ehkäpä hänkin voisi olla rohkea.

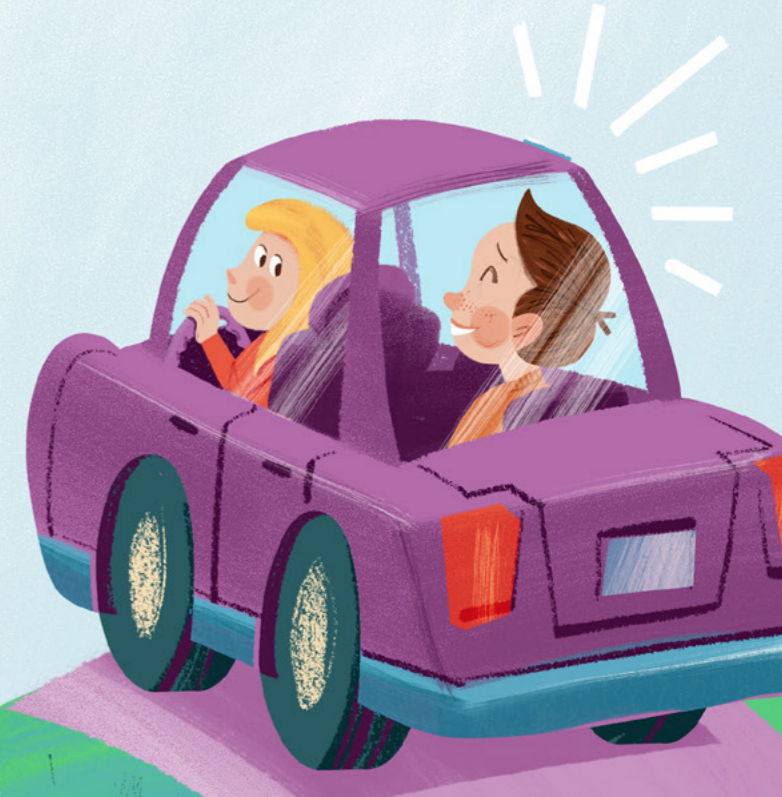
”Kuule, äiti”, Daniel sanoi. ”Heitin nurmikkotikan, ja se osui Robilyn-tädin autoon ja teki siihen lommon. Se oli minun vikani.”

Äiti vilkaisi häntä taustapeilistä. Äiti ei ollut niin vihainen kuin Daniel oli luullut tämän olevan. ”Kiitos, että puhuit minulle totta”, hän sanoi.

Daniel veti syvään henkeä. ”Voinko soittaa Robilyn-tädille, kun pääsemme kotiin?” hän kysyi. ”Minä haluan pyytää anteeksi. Ja teen lujasti töitä, jotta ansaitsen rahat hänen autonsa korjaamiseen.”

Äiti hymyili. ”Sehän on hieno ajatus.”

Danielin vatsassa ollut kurja tunne oli poissa, ja hänellä oli rauhallinen olo. Hän oli ollut kyllin rohkea kertoakseen totuuden. Jeesuksen Kristuksen ansiosta hän voisi tehdä parannuksen ja korjata tilanteen. ●

Miltä Danielista tuntui, kun hän oli kertonut totuuden ja tehnyt parannuksen?